

ODVAHU MI DODÁVA

Zvieratá sa stretli v lese. Už nejaký čas ležali kmene stromov na lúke pri mýtinke v zákrute živého potoka. Kráľovský jeleň ležal pod smrekom a so zdvihnutou hlavou pozoroval hostinu. Mazaný jeleň zas a znova poskakoval okolo, šibalská líška sedela na teplom kameni s lesklým kožuškom, krásna motýlia dáma sa kolísala na akomsi močiarnom kvete a zamyslený ježko sa skrýval medzi stromami. Všetci počúvali! Matka divá prasnica prišla spolu so svojimi nezbednými novorodencami - ach jaj! Útulná atmosféra sa skončila.

„Tak čo budeme robiť v tento slnečný deň?“ spýtala sa líška trochu šibalsky.

„Čo tak súťaž?“ zahromžil jeleň. „Každý vymyslí niečo zvláštne, predvedie to ostatným a na konci korunujeme najodvážnejšie zviera tu v lese!“

Skôr sa to povie, ako sa to urobí. „Najskôr dámy,“ povedala pani Butterfly. „Som jemná a krásna - a odvážna!“ Zhlboka sa nadýchla a dlho zdržiavala dych, až jej tykadlá úplne zmodrali. „Bravo!“ zakričali zvieratá. Potom sa jeleň postavil: „Som veľký a vážený - a odvážny!“

Takto začal.

Zapísal si melódiu a stepoval na ňu. „Bravo!“ zakričali zvieratá. Matka divá prasnica pokojne zavrčala. „Som silná a hrubosrstá - a odvážna!“ Tak si ľahla na ihličnatú lesnú zem a robila jeden kotúľ za druhým. „Bravo!“ zakričali zvieratá. Líška zúžila oči. „Som šikovná a nezávislá - a odvážna!“ Tak sa postavila do pózy a zaspievala francúzsky šansón. „Bravo!“ zakričali zvieratá.

A ježko? Ten bol celý čas ticho. „Som, kto som!“ Zamyslene sa pozrel na ostatných. Nič sa nehýbalo. Žiadne športové aktivity, žiadne vtipy, žiadne triky.

„A ako dokážeš svoju odvalu, malý tvor?“ zareval jeleň. „Vôbec nie!“ odpovedal ježko.

„Som taký, aký som. Ježko!“

Bolo úplne ticho. Zvieratá sa na seba udivene pozerali. A potom si uvedomili: „Áno, to je naozaj odvážne!“